

[Steineke.]

meget Hensyn i Folketinget, des mindre for øvrigt, jo lavere paa den politimæssige Rangstige Andragerne har befundet sig. Det vilde dog være formaalsløst at fordybe sig i en Diskussion om disse enkelte Ønsker her i Tinget, og jeg skal derfor indskrænke mig til at omtale et Par Spørgsmaal, hvorom der var betydelig Tilslutning i Folketinget, om end ikke tilstrækkelig til at faa Ændringsforslag vedtaget.

Det første drejer sig om det rimelige i ikke at lukke af for Avancement for den praktisk uddannede og skolede Politimand, selv om han ikke i sin Tid har absolveret juridisk Eksamen. Selv om et saadant Avancement vilde blive en Undtagelse, en Undtagelse for de særlig kvalificerede Praktikere, vilde det dog have sin store Betydning for enhver Politimand at vide, at han ved særlige Anlæg, Flid og Dygtighed havde en vis Adgang til at naa op paa de mere ledende Stillinger. Jeg kan derfor paa Socialdemokratiets Vegne anbefale, at man søger gennem Udvalgsbehandlingen her i Tinget at imødekomme Kravet i saa Henseende, det Krav, til hvis Fyldestgørelse der blev stillet Forslag i Folketinget fra socialdemokratisk Side med Tilslutning fra det radikale Venstre, Ændringsforslagene Nr. 3, 4, 10 og 14, hvilke Forslag til visse ikke var revolutionerende og i Virkeligheden kun gjorde Brud paa det rene Eksamenskineseri.

Det andet Punkt vedrører Ændringsforslag Nr. 8 i Folketingets Betænkning, hvorefter Statskassen aarlig skulde refundere $\frac{1}{3}$ af Kommunernes Udgifter til Politiets Lønninger, Beklædning, Udrustning og Pensioner, et Forslag, der er stillet af de samme to Partier, og som i Princippet fik Tilslutning fra det konservative Folkeparti, en Tilslutning, der imidlertid blev praktisk uden Værdi, fordi dette Parti ikke kunde finde den nøjagtige Refusionsbrøk. Det var altsaa alt, hvad København og Købstæderne kunde erholve hos de Konservative i Folketinget. Jeg haaber imidlertid, at de Konservative her i Tinget vil være mere forstaaende paa dette Punkt, al den Stund de ikke kan være uvidende om eller i Tvivl om, at Forslaget kun imødekommer et rimeligt Krav fra Kommunernes Side om Lettelse af disse Udgifter til Politiet, der under alle Omstændigheder i en meget væsentlig Grad beskæftiger sig med rene Statsanliggender. Jeg kan i saa Henseende foruden at henvise til Kommissionsbetænkningens Bilag 6 henvise til de Betragtninger, mit Partis Ord-

fører i Folketinget gjorde gældende, og som findes i Folketingstidenden Sp. 5343—45, hvor han samtidig giver den Oplysning, at den højtærede Justitsminister har erklæret, at Vedtagelsen af et saadant Ændringsforslag ikke var noget Kabinetsspørgsmaal — hvad der jo virker overordentlig beroligende.

Maa jeg lige give den Oplysning, at jeg med et Smil har været Vidne til Venstres ærede Folketingsordførers Emsighed for at komme det af mig oprettede, særdeles betimelige Færdselspoliti til Livs, og at jeg med ikke ringe Undren har læst den højtærede Justitsministers Svar i Folketingstidende Sp. 2265. Vi faar her oplyst først, at Ministeren ogsaa var Modstander af Færdselspolitiet ved dets Oprettelse. Det er dog ikke dette Faktum, der undrer mig, da det daværende ærede Medlem Hr. Rytter overhovedet var Modstander af praktisk talt alt, hvad hans Efterfølger foretog sig, selv om han ganske vist senere har ladet det hele staa (Afbrydelse). Jeg tror, den højtærede Justitsminister afbrød mig med at sige: ikke alt sammen. Der er ikke tilgaaet Offentligheden Meddelelse om noget af Betydning, der er tilsidesat; den anden Affattelse af Straffeattester, Færdselspolitiet, Teateraadet o. s. v., som hensatte den højtærede Minister i Forskrækkelse i sin Tid, bestaar uanfægtet den Dag i Dag. Derimod oplyser Justitsministeren — og det er det, der undrer mig —, at Grunden til, at Færdselspolitiet opretholdes, er den, at der ikke var Motorvogne til Disposition for Politimestrene. Herom forelaa der intet som helst. Nej, Grunden til, at jeg oprettede Færdselspolitiet, var den ganske simple, men yderst afgørende, at Usikkerheden paa Vejene var overhaandtagende, og at Politimestrene med eller uden Motorvogne med deres Politi var saa begravet i Kontorforretninger, at de intet effektivt kunde gøre for at faa Færdselsloven overholdt. Den ærede Ordfører for Venstre her i Dag synes at ville have foretrukket, at man i Stedet for havde forsynet Politimestrene med Automobileer, hvad Politimestrene sikkert ogsaa vilde have foretrukket, men jeg tror ikke, vi behøver at diskutere nærmere, hvorfor jeg ikke gik den Vej.

Den højtærede Justitsminister udtaler endvidere, at naar han ikke er gaaet til at afskaffe Færdselspolitiet, skønt han var en Modstander af det, er det, fordi han synes, ordret:

„at man skal ikke afskaffe det, saa længe man ikke har set, hvad det udretter“.